

♪♪ ♡♪♪ ❁❁ ♪♪ ♡♪♪ ❁❁ ♪♪ ♡♪♪ ❁ 1.

Hrajeme spolu tu partii podivnou zase,
bez figurek na šachovnici žlutohnědé,
bez vnímání prostoru v prázdném čase,
červenají při ní tváře pře tím tak bledé...

Nehrajeme na remízu, ale na vyhrání,
jen tahy se střídají, snad i spravedlivě,
však v ukončení partie nám asi brání,
to, že rozehráno je asi nepřesvědčivě...

Jsou okamžiky, kdy dlouze vyhráváš,
pak štěstí se přikloní na moji stranu,
možná jen, že mi ve hře šanci dáváš,
kterou jinde tak snadno nedostanu...

Víš dobře, že jsem na kostce hledala,
sedmičku pro štěstí, ale ona tam není,
a přesto jsem ještě to všechno nevzdala,
když přinášíš mi aspoň záblesk potěšení...

•*♪♪.•*♪♪ *•♪♪*• :) •*♪♪.•*♪♪ *•♪♪*• :))

Procházíme se spolu v rozvalinách,
plni všeho toho prachu a též popela,
je nejen na nás, ale i na rostlinách,
trocha deště by nás očistit asi měla...

Zhroucené zdi, už dávno rozbořené,
nabízí akorát kousek chtěného stínu,
z fantazie možná chvílky ty vytvořené,
když pokládáš si hlavu do mého klínu...

Odpočíváme ve stínu ohořelých stromů,
na místě, kde ničím všechny své obrázky,
zpoza druhého břehu je slyšet pár hromů,
asi už nebude čas na zodpovězení otázky...

A právě jsem toho tolik toužila zase znát,
když byl v ten den už čas na vysvětlování,
teď loužemi špinavými se musíme hnát,
radši rychle pod střechu i bez povídání...

♡☀️♡.•*...•.♡🌱❁.•*...•.♡☀️♡.•*...•.♡

Sugestivní pohled na svět okolo přináší,
zkrášlování věcí všedních i obyčejných,

i když spousta lidí to zkreslování nesnáší,
nemají chuť vidět výjimečnost těch stejných...

Někdo vidí skleničku svou poloprázdnou,
a nechápe, že je zároveň též poloplnou,
jsou mračouni, co nepřijímají asi žádnou,
radost, která může být milou i tajuplnou...

Jsou lidé, kteří se umějí krásně radovat,
nad každým broučkem nebo rostlinkou,
a jiní nechtějí najevo potěšení své dát,
ani když procházejí šťastnou chvilinkou...

Je lepší být klidně za blázna, ale usměvavý,
než se na celý svět okolo bez příčiny mračit,
snad nerozumný, ale šťastnější a též hravý,
s drobnými radostmi si pro život lidský stačit...

🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵

Ještě jednou jedinkrát možná prožít,
okamžik nadšení, který konce nemá,
do posledního drobečku si toho užít,
připadat si tak docela úplně vyměněná...

Otevřít oči před pomalým rozedněním,
užít si chvíli, kdy člověka nic asi nebolí,
ubránit se před toho dne zevšedněním,
vyrazit do lesů, luk, projít se jenom poli...

Po celý den nemuset myslet snad na nic,
nepřipouštět si té situace bezvýchodnost,
když člověk netuší, co přijde příští měsíc,
tak aspoň v ten den, mít cosi tu pro radost...

Za úsměv, pohlázení i za Slunce svítání,
děkujíc okamžiku, že se skutečným stal,
za hovor, který přešel jenom do šeptání,
i pro ty krůpěje deště je krásné žít dál...

🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵🎵

Další měsíc zmizel a nový nastává,
čas letí rychleji, nežli by utíkat měl,
přesto ještě pár nadějí tady zůstává,
které by každý z nás prožít i chtěl...

možná by zářila bez problému až k nevíře,
ta laskavá a láskyplná nejčerstvější slovíčka...

Skládám papír na maličký čtverec sobě,
abych ho mohla před celým světem mít,
schovaný pro potěšení v této divné době,
aby posílil mne, když nemám sílu už jít...

Těšící slůvka a vzpomínky na laskání,
posilují duši i když tělo už nechce dál,
snad donutí to ještě k malému hledání,
cesty, na kterou by se člověk rád vydal...

Možná, že jsem v novém měsíci čekala,
nové síly, snad úplňkem často dodávané,
jenomže jsem je dnes zbytečně hledala,
nejspíš jsem stvoření už dávno odepsané...

☼☼♥••*•••,♥☀♥,•*••♥♥•••♥☼☼♥•••♥

Těšení se na bouření, co zatím nepřichází,
je zbytečné skoro jako očekávání nových sil,
když osud karty místo rozdání jen tak rozhází,
a anděl strážný asi zase kdoví kde v dáli byl...

Možná usilovné přání a soustředění na to,
přinese aspoň malou naději za zlepšení,
až okolní bahno rozzáří se jako ono zlato,
co viditelné ani hmatatelné jiným asi není...

Bere-li někdo zlato jako výhru sebe sama,
nad tím, co asi před chvílí zbaběle vzdával,
snad smí doufat ve vítězství nad chybama,
kterých se ještě před chvilkou sám obával...

Prý kdo věří, má šanci toho dosáhnout,
popojít, přemoci se, zvítězit bez porážky,
ale asi si musí na úplné dno asi sáhnout,
aby se mu podařily ode dna jeho odrážky...

♪♪♥♪♪☼☼♪♪♥♪♪☼☼♪♪♥♪♪☼

Po hrsti prášků, co pomoci měli,
od té těžko už snesitelné bolesti,
jen obrázky okolo se rozestřely,
tudy nevede pravá cesta ke štěstí...

